

Κ' ἐγὼ μελάνην δίνω
 Τὰ δάκρυα ποῦ χύνω.
 Καὶ γράψε πρὸς τὸν ἄδῃ,
 'Σ τ' ἀνήλιο τὸ σκοτάδι
 Αὐτὰ ποῦ σ' ἐρμηνεύω,
 Καὶ σὲ ὑπαγορεύω.

» Ἄχ Ἀ' δῃ κοσμοφθόρε,
 Ἀμάλαχτ' αἰμοδόρε,
 Πολλὰ ἔναι τὰ κακά σου,
 Πολλ' ἡ σκληρότητά σου.
 Μ' ἐπῆρες τὴν γλυκὴν μου
 Μονάκριβην ψυχὴν μου!
 Δὲν ἔπερνες ἀκόμα
 Κ' ἐμέν' αὐτὸ τὸ σῶμα;
 Τί μ' ἄφσες χωρισμένον
 'Σ τὴν γῆν ἐδῶ ῥηγμένον;
 Τί τάχα θὰ κερδίσω,
 Χωρὶς ψυχὴν ἂν ζήσω;
 Ἄν ἔλεος κἀνένα

Σὲ μένη καὶ γιὰ μένα,
 Νὰ ζήσ' ἡ Περσεφόνη,
 Σπλαγχνίσου με καὶ σόνει.
 Τὰ δάκρυα μ' δέξου δῶρα,
 Καὶ στείλε πλέον τώρα